

Za našo deco.

Razne pravljice.

(Dalje.)

»Jaz nisem gospodar, ampak strašilo. Odpustim ti, ali samo pod pogojem, da mi privedeš prvo bitje, ki ga vidiš, ko dospeš do doma. Pri-seži še tudi, da se boš vrnil čez tri mesece sem, da te ubijem.«

Trgovec je vse obljubil. Pomislil je, da bode gotovo videl najprej psa ali mačko, ker bo šel v hišo skozi dvorišče.

Ko pa je dospel do doma, koga je najpoprej zapazil? Svojo najmlajšo hčer Lepo. Srce mu je pokalo od tuge, ko je pomislil, kaj je bil obljubil strašilu.

»Tu imaš rože, hčerka moja!« ji je rekel. »Pa vеди, da bodo tvojega nesrečnega očeta drago stale.« Nato je svojim hčerkam povedal vse, kar se mu je bilo pripetilo.

Starejši sestri sta začeli zmerjati Lepo, češ, ona je kriva, da bo moral oče v smrt. Ali Lepa je takoj izjavila, da radi nje oče ne bo umrl, ona sama bo poiskala strašilo. Oče jo je prosil, naj tega ne stori, ali ona ga ni hotela slušati. Nazadnje je oče privolil, in sicer tako, da gresta oba.

Ko je napočil devetdeseti dan, sta se podala oče in Lepa proti strašilovi hiši. Ko sta dospela,

sta postavila konja v hlev in sta šla v jedilnico. Komaj sta sedla, se je začul velik ropot in strašilo je vstopilo. Pogledalo je Lepo od glave do nog in je vprašalo, ali je iz lastne volje tu. Deklica je pritrčila. Nato jo je vljudno pozdravil, očetu pa je naročil, naj v jutro odpočuje, pa se ne sme nikoli več vrniti.

Oče in hčerka sta se podala v spalnico. Oče ni mogel cele noči zatisniti oči. Lepa je zaspala takoj, ker se ji je prej bila prikazala dobra vila in ji je obljubila, da ji bo pomagala. Zatrjevala ji je tudi, da se ji v strašilovi hiši ni treba prav nič bati.

V jutro zarana je oče odjezdil, Lepa pa je v veliki žalosti ostala v sobi. Na zidu je videla veliko ogledalo. To je bilo čarobno ogledalo. Kadar je vanj pogledala, je videla vse, kar si je zaželela. Zdaj je pogledala v ogledalo in je videla očeta, kako je dospel do hiše in kako ga pričakujeta starejši dve sestri. Odšla je v jedilnico na zajtrk.

Ves čas je čula krasno glasbo, ki so jo proizvajali nevidni godci.

»To strašilo mora biti ljubeznivo bitje!« je pomislila.

Na večer je zopet čula ropot. Strašilo je vstopilo. Lepa se je prestrašila, ali strašilo ji je milo reklo, naj se ne boji nič in naj dela, kar hoče.

(Dalje prihodnjič.)

Pavliha.

Pavliha je potoval v družbi tovarišev čez hribe in doline. Če so prišli do hriba, je hodil Pavliha na vrh vesela in dobre volje, če so pa šli po hribu nizdol, je bil otožen in malo-beseden. Tovariš ga je vprašal, zakaj je tam, kjer pri potovanju ni truda, slabe volje, tam pa dobre, kjer se je treba truditi in se potiti.

Pavliha je odgovoril:

»Jaz sem pač takšen, da mislim vselej na bodočnost. Če hodim po bregu navzdol, že mislim na čas, ko bom moral na drugem hribu kvišku in tedaj me veselje kar mine. Če pa hodim na hrib navkreber, tedaj vem, da bode šlo po drugi strani spet prijetno v dolino.«

Pitana kokoš.

Žena je imela kokoš, ki ji je znesla na dan po eno jajce. S tem bi se bila lahko zadovoljila. Ker pa je bila zelo skopa, je želela, da bi ji kokoš znesla eno jajce dopoldne in drugo pa kar že popoldne. Zato je dala kokoši vedno več krme. Kokoš se je seveda odobellila in zdaj sploh ni več nesla jajc in žena jo je morala zaklati.

Nekaj mora biti.

Janezek se je udaril in se zato seveda prav brdsko joče.

Mati: »Bodi vendar moč in ne joči se.«

Janezek: »Dobro, ne bom se več jokal, ako se smem kregati in preklnjati kakor oče, če ga kaj boli.«

Devoljenja.

Mihec in Tonček stojita vsak na eni strani ceste in se prepirata. Hude besede padajo sem in tja, ali vsak ostane lepo na svoji strani, ker si ne upata drug k drugemu. Nazadnje vpraša Mihec: »Ali ti še smem povedati, kaj prav za prav o tebi mislim?«

Tonček: »Da, smém! Ali pazi, potem ti razbijem glavo!«

Medvedek.

(Povest v slikah.)

5. Miško v šoli.

Po kosilu se poda Miško v šolo, kjer se uči: čitanja, pisanja, računanja in še razne druge predmete. Kakor njegovi tovariši, tudi on komaj čaka, da pozvoni na odmor, ko se bo lahko igral.

6. Sovražniki se zbirajo.

»Mi rabimo pomagačev«, pravi Miha. »Spominjam se dveh čarovnic. Ti dve bomo poklicali.« Pošljejo po pritlikavih vojaki pismo. Vojaki potujejo celo noč preko hribov in dolin. Zgodaj zjutraj dospejo do kočure, v kateri prebivata čarovnici: Jera in Bara.

(Dalje sledi.)